

Hồi 24

**BỒI HƯ THỰC KHÓ PHÂN THIÊN ÁC
LÚC GIAN NGUY MỚI RÕ THÂN THÙ**

hột họ Lã chỉ tay vào một động khẩu thật khuất:

- Quan Ngọc người hãy tạm giữ gã họ Trương ở đó để ta thử thám sát phía trước một lượt, hy vọng sẽ biết rõ đâu mới là lúc thực sự cần đến gã. Vì không lẽ ta và người cứ mãi lo lắng khiến cước trình khó thể nào nhanh như ý định.

Quan Ngọc gật đầu:

- Nhưng tự thân lão cũng nên chớ quá khinh suất vì nghe nói Tử Vong Cốc không chỉ hiểm họa khó lường mà không thể biết đâu là lúc hiểm họa đột ngột ập đến.

Và Quan Ngọc nhận Trương Khánh Long từ tay họ Lã để cùng chui thật nhanh vào động khẩu nọ. Nhưng ở đây thay vì Quan Ngọc dừng lại chờ họ Lã hồi âm thì nàng lại thoăn thoắt tiếp tục đưa Trương Khánh Long đi, với cung cách di chuyển tự hồ nàng từng am hiểu và quá quen thuộc địa hình trong động khẩu này. Và quả như vậy vì sau một lúc lâu di chuyển, nàng nhẹ thở phào khi đã đưa Trương Khánh Long đến một Thạch động khác, tuy to hơn nhưng lại kín đáo hơn.

Nàng đặt Trương Khánh Long ngồi xuống cạnh một dòng suối cứ tí tách chảy, và đây mới là lúc nàng chờ đợi. Nhưng cũng chẳng lâu lắm vì chỉ một thoáng sau đã có nhiều thanh âm lần lượt vang lên:

- Lã huynh đâu?

- Ất là đang cảnh giới bên ngoài?

- Như vậy cũng tiện, vì đây là lúc chúng ta cần khẩn trương thực hiện nốt những gì Lã huynh vô khả tiếp tục.

- Ai như là Quan Ngọc cô nương thì phải?

- Khá lắm hóa ra trước đây huynh đệ mỗ đã lầm. Vậy là trong bọn hậu sinh không chỉ có mỗ huynh đệ mỗ là sớm biết lo nghĩ đến đại cuộc. Chỉ tội cho Trương huynh đệ mãi đến lúc này ắt cũng chưa biết gì. Hà hà...

Trương Khánh Long hoang mang và lo ngại khi thấy tuần tự nhiều nhân vật chợt xuất hiện từ chỗ sâu kín hơn của Thạch động do Quan Ngọc chọn.

- Chư vị nghĩa thúc? Đinh Song Tú nhị vị nhân huynh? Sao tất cả chợt cùng xuất hiện ở đây? Còn thêm tam vị tiền bối đây nữa, xin lượng thứ tại hạ vì kiến văn nông cạn thật chưa biết chư vị là những cao nhân nào. Có chăng tiền bối đây là nhanh chóng Cái Bang qua y phục khó thể nhầm lẫn.

Họ có tất cả chín nhân vật thêm Quan Ngọc nữa là mười, và đang lo lắng đến chú mục nhìn mãi vào Trương Khánh Long. Cuối cùng nhân vật cao niên được Trương Khánh Long khẳng định là người của Cái Bang qua y phục có nhiều chỗ rách hoặc vá, cũng lên tiếng:

- Được Lã huynh đệ cho hay, nghe nói Trương công tử vì quá lo cho sinh mạng lệnh đường đến tự hủy toàn bộ võ công, sao vậy? Trong khi đó Lã huynh đệ tuy có phần bất ngờ không ngờ đối phương lại nảy ý này nhưng cũng đã nhanh trí toan dùng công phu Đoạn Mạch Chỉ tạm thời làm thất tán võ công của Trương công tử thôi. A, phải chi công tử cố kéo dài thời gian thêm hoặc dừng vọng động vội thì mấy ngày vừa qua Lã huynh đệ đâu đến nỗi khổ tâm, ngoài mặt tuy hành hạ công tử nhưng kỳ thực bên trong thì gắng công khai thông từng kinh mạch huyết đạo cho công tử? Đồng thời lúc này đây, bọn lão phu cũng đâu phải mạo hiểm xông vào tận chốn này, cố tiếp tục giúp công tử nhiều chừng nào tốt chừng ấy? Ất công tử chẳng biết để bọn lão phu có thể cùng hiện diện như thế này, đệ tử bốn bang đã chịu thảm sát vài mươi nhân mạng, chính là kế giương đông kích tây, giúp bọn lão phu ngấm ngầm thực hiện ý đồ?

Trương Khánh Long càng thêm hoang mang đến không thể tin:

- Ý tiền bối muốn nói, họ Lã...

Quan Ngọc vội bảo:

- Có nhiều điều may ra sau này công tử nếu còn cơ hội toàn mạng thoát khỏi Tử Vong Cốc mới mong minh bạch. Tiểu nữ xin mạo muội dẫn kiến, tam-tứ-ngũ-lục chư vị nghĩa thúc thì công tử đã biết rồi. Còn đây là Bang Chủ Cái Bang, đây là Chưởng Môn Nhân Không Động, Côn Luân nhị phái. Về Đinh Song Tú thì tiểu nữ vô khả phân biệt ai là huynh ai là đệ. Tất cả sở dĩ cùng xuất hiện là sẽ đồng thời dùng nội lực bản thân quyết đả thông kinh mạch và giúp công tử tạm khôi phục võ công được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Nào chư vị xin tiến hành ngay cho, vì thời gian như chư vị biết thật rất hạn hẹp.

Chín cao thủ liền đồng loạt ngồi vây quanh Trương Khánh Long. Nhưng lúc họ chực động thủ Trương Khánh Long lập tức ngăn lại:

- Xin đừng vội, vì tuy tại hạ đang hầy còn mơ hồ chưa biết gì như lời Thượng Quan Ngọc cô nương vừa nói nhưng thiết nghĩ hầy còn một vài chi tiết và tại hạ quả quyết vì chư vị không thể nào hay biết nên mới dám cùng nhau mạo hiểm thế này.

Quan Ngọc kinh ngạc và giật mình:

- Sao công tử gọi tiểu nữ là Thượng Quan Ngọc?

Trương Khánh Long lắc đầu:

- Vì thời gian đích thực là quá hạn hẹp nên cô nương chỉ cần biết như thế này thôi. Là từ ngay lúc đầu tại hạ đã sớm nhận biết cô nương chính là Thượng Quan Ngọc một a hoàn nhỏ tuổi từng phục dịch ở Lạc gia trang và khi đó luôn được mọi người gọi là Tiểu Ngọc. Còn về điều tại hạ đang nói thì là thế này. Ất chư vị chưa biết cũng như chưa thể đoán chủ nhân của mộ Công Tôn Nguyệt và mộ Cung Chủ Hòa Lạc Cung là ai?

Quan Ngọc nhanh miệng đáp:

- Sao lại không? Vì Lã thúc thúc đã tận mặt chạm trán, dù đối phương luôn che kín chân diện thì Lã thúc thúc cũng quả quyết đấy là Lạc Nhữ An.

Bang Chủ Cái Bang cũng ứng tiếng giải thích rõ hơn:

- Không những vậy, qua từng lời thuật tả khá chi tiết của Quan Ngọc cô nương, mọi người cũng rõ Huỳnh lão gia ở Lạc gia trang chính là đại ác ma Độc Trảo. Thế nên hoàn toàn không xa lạ khi các đệ tử bốn bang đa phần bị thảm sát bằng công phu Độc Trảo Ngũ Hồng Điểm. Tuy nhiên do được mộ Công Tôn Nguyệt hé lộ, Quan Ngọc cô nương cũng cho mọi người biết tin chính công tử nhờ bản lĩnh thượng thừa đã thay võ lâm kết liễu một đời ác ma của lão Độc Trảo. Và bây giờ chỉ còn đối phó thêm họ Lạc là võ lâm không phải tiếp tục nơm nớp lo về công phu Độc Trảo bá đạo thế nào cũng do họ Lạc tiếp tục hoành hành nếu lần này được công tử giúp y đắc thủ thêm bí kíp Mê Tông.

Trương Khánh Long dù thâm chấn động vẫn kinh hãi và vội giải thích:

- Nhưng Lạc Nhữ An chưa thực sự là chủ nhân của Kim Dao Hội và Hòa Lạc Cung. Đó là một nhân vật ở họ Đồng từng là hảo bằng hữu của yêu phụ Đoạn Mạch Yên Chi Huỳnh Tiểu Phụng. Cũng vì thế, nên dù yêu phụ họ Huỳnh đã mệnh chung hầu như ngay tại Tử Vong Cốc này nhưng công phu Đoạn Mạch Chỉ không vì thế mà không được tiếp truyền. Thoạt tiên là từ họ Đồng, kế đó là Lạc Nhữ An, nha trảo tâm phúc của họ Đồng bí ẩn kia.

Đinh Song Tú không tin:

- Là Nhất Ác Đồng Khuê ư?

- Nhất định không phải. Vì nếu vậy bấy lâu nay đâu dễ Nhất Ác Đồng Khuê không gây thêm nhiều ác danh, chí ít cũng phải vượt qua đại ác ma Độc Trảo.

Trương Khánh Long gật đầu:

- Tại hạ cũng không tin đấy là Nhất Ác Đồng Khuê. Vì nếu vừa tinh thông Đoạn Mạch Chỉ vừa lão luyện Độc Trảo công phu thì từ lâu Nhất Ác Đồng Khuê đã làm cỏ Phi Kiếm Bang sau lần chịu nhục bại tại Hán Giang. Dù vậy có một nhân vật họ Đồng đứng sau và chủ sử Lạc Nhữ An là sự thật.

Một trong hai Chưởng Môn Nhân nhị phái Không Động, Côn Luân chợt hỏi Trương Khánh Long:

- Sao công tử quả quyết là có nhân vật họ Đồng này? Và sao không nói rõ đấy là nhân vật thế nào?

Trương Khánh Long mập mờ đáp:

- Tại hạ nếu biết rõ thì không giấu làm gì. Lại còn thêm điều này nữa nghiêm trọng hơn, Lạc Nhữ An đã được Huỳnh lão gia chỉ điểm về Mê Tông bộ pháp. Do đó có thể nói ngay tại đây và ngay lúc này, nếu muốn tiến nhập Tử Vong Cốc và Mê Tông Động an toàn cần phải am hiểu Mê Tông bộ pháp thì ngoài tại hạ vẫn còn Lạc Nhữ An là đủ tư cách tiến nhập. Ý tại hạ muốn nói rất có thể vào lúc này Lạc Nhữ An cũng đã ngấm ngầm hiện diện. Vậy nếu để họ Lạc phát hiện tại hạ không được Thượng Quan Ngọc cô nương tiếp tục đưa đi thì chư vị nên tin mọi hiểm nguy đã chực chờ đe dọa tất cả. Và chư vị liệu đối phó được chẳng với một Lạc Nhữ An thực sự đã am hiểu cùng lúc hai loại công phu cực kỳ lợi hại là Độc Trảo và Đoạn Mạch Chỉ?

Họ Lã chợt từ đâu đó xuất hiện:

- Gã nói đúng. Vì μό vừa phát hiện nếu chẳng phải Lạc Nhữ An thì không còn ai khác mới lảng vảng quanh đây. Người đã khôi phục võ công được bao nhiêu phần rồi?

Quan Ngọc lắc đầu đáp hộ Trương Khánh Long:

- Mọi người chưa tiến hành, một là vì Trương công tử đã ngăn lại, điều thứ hai thì vì lo sự xuất hiện bởi luôn đa nghi của Lạc Nhữ An như Lã thúc thúc vừa kịp nghe.

Họ Lã cau mày trách Trương Khánh Long:

- Kỳ thực ngay từ đầu bọn ta không hề muốn để người tiến nhập Mê Tông Động. Bởi nếu thất bại thì không nói gì nhưng nếu thành sự thì có khác nào giúp hổ thêm cánh, giúp rồng thêm chân? Vì vậy điều cần nhất là người nên mau tiếp nhận để sớm khôi phục võ công, hầu nhân cơ hội này hợp với mọi người chỉ một phen cất tay là dễ dàng loại bỏ Lạc Nhữ An.

Trương Khánh Long bảo:

- Giúp tại hạ khôi phục thì ít nhiều chư vị vẫn bị tổn hại chân nguyên khi đó không những không đối phó được họ Lạc mà còn gây hệ lụy đến tất cả mọi người. Nhưng chỉ cần chư vị hứa giúp tại hạ một điều thì đổi lại, tại hạ dù mất mạng vẫn quyết dẫn dụ Lạc Nhữ An vào sâu trong Mê Tông Động.

Đinh Song Tú thoáng hiểu:

- Ý Trương công tử muốn mọi người giúp giải thoát lệnh đường cùng nhị vị cô nương, một họ Nam Cung và một ở họ Ngô?

- Về phần Trương huynh đệ thì sao? Sẽ đối phó thế nào khi cho rằng đã có thể dẫn dụ Lạc Nhữ An vào sâu trong Mê Tông Động?

Trương Khánh Long ung dung đáp:

- Hãy hứa giúp tại hạ giải thoát những ai cần giải thoát, và sau đó chư vị vẫn có lợi là thế nào cũng được Ngô Hiểu Mai nhất là Nam Cung Tôn Quỳnh hiệp lực, tiếp tục đối phó họ Đồng, là nhân vật vừa được tại hạ đề cập. Phần Lạc Nhữ An thì sau khi bị tại hạ dẫn dụ, phiền chư vị hãy lập tức phá hủy toàn bộ Tử Vong Cốc lẫn Mê Tông Động. Há lẽ lại lo Lạc Nhữ An sau đó vẫn có cách thoát?

Quan Ngọc rùng mình:

- Sao công tử lại chọn phương cách cực đoan này? Theo tiểu nữ thì không nên chút nào.

Trương Khánh Long cười lạt:

- Vì tại hạ đã hiểu sẽ là một đại họa như thế nào nếu để công phu sở học Mê Tông lại có cơ hội tái xuất giang hồ. Và nào chỉ có thế, Lạc Nhữ An nếu chết thì công phu Độc Trảo lẫn công phu Đoạn Mạch Chỉ cũng chung số phận. Do họ Lạc đầu dễ trao truyền toàn bộ tuyệt kỹ bá đạo đó cho bất kỳ ai. Vậy phải chăng tại hạ cần nên chết cùng lúc với họ Lạc là hay nhất. Không đúng sao?

Họ Lã liền có quyết định:

- Nghe người bảo là còn thêm một họ Đồng nào nữa? Nếu vậy việc loại bỏ Lạc Nhữ An càng thêm cần kíp. Được ta ưng thuận đề xuất của người và cũng đừng hiểu lầm khi ta bảo thà một người hy sinh cho đại cuộc mà võ lâm được vẹn toàn. Và nếu người thực hiện đúng như lời đề xuất thì mãi Trương Khánh Long người đáng được khấp võ lâm trân trọng. Tóm lại người nhận định không sai, hãy giữ sao cho Mê Tông bí kíp đừng bao giờ tái xuất. Nào để ta đưa người đi, hãy kể như này giờ chưa có chuyện gì xảy ra.

Trương Khánh Long nặng nhọc đứng lên:

- Xin nhắc lại tại hạ tuyệt vô ngại chết nhất là khi có thể hoàn toàn yên tâm về số phận của những ai được tại hạ quan tâm.

Quan Ngọc đáp ứng:

- Công tử yên tâm, một khi ở ngoài chỉ có mỗi một mục họ Thân và mục ác độc Công Tôn Nguyệt thì việc giải thoát những nữ nhân kia hoàn toàn không khó.

Đinh Song Tú cũng hứa:

- Rất tiếc giữa huynh đệ ta và Trương huynh đệ thời gian cận kề quá ngắn ngủi. Dù sao tư cách và nhân phẩm của Trương công tử vẫn luôn khiến huynh đệ ta luôn ngưỡng phục. Hãy yên tâm về phần lệnh đường và nhị vị cô nương Ngô Hiểu Mai, Nam Cung Tôn Quỳnh.

- Hay là để một mình Đinh Nhị ta thêm nữa tiếp tay Trương huynh đệ đối phó Lạc Nhữ An?

Họ Lã gạt ngang:

- Không cần đâu, vì ta đã dò xét kỹ rồi. Thật đúng như những thông tin được Quan Ngọc cô nương khéo léo thu thập. Sắp bày trong Tử Vong Cốc là một trận đồ tốt cùng biến hoá. Mọi hiểm họa nếu đột ngột xuất hiện chỉ là do người tiến nhập sa chân sẩy bước, di chuyển không đúng phương vị. Chứng tỏ hai mươi năm trước lão Độc Trảo không vì may thì cũng vì tâm tư thông tuệ tuyệt đỉnh mới có thể dựa vào thế trận mới tự linh hội và tụ thành Mê Tông bộ pháp. Ý muốn nói chỉ một mình ta thà hy sinh cùng với tiểu tử họ Trương là đủ. Bất tất phải mạo hiểm thêm dù chỉ một sinh mạng nữa cũng quá uổng phí. Nhân đây, trước lúc tiến nhập mục Công Tôn Nguyệt đã căn dặn thế nào Quan Ngọc cô nương cũng nên mau cho Trương tiểu tử biết hầu để bề hành động.

Quan Ngọc bảo:

- Mục bảo chủ nhân mục không chỉ quan tâm Mê Tông bí kíp mà còn một hộp nhỏ nữa với bên ngoài được khắc chạm duy nhất mỗi một chữ Vương.

Mọi người hoang mang:

- Là vật gì?

- Chữ Vương ư?

Và do chẳng ai đoán biết đó là vật gì hoặc dùng để làm gì nên họ Lã lại dặn Trương Khánh Long:

- Trách nhiệm của người là nếu thấy khó thể khiến Lạc Nhữ An cùng người chịu chung số phận thì hãy nghĩ cách và mau mau hủy bỏ cả hai. Đừng bao giờ để bí kíp Mê Tông hay vật đó lọt đến tay Lạc Nhữ An. Được chứ?

Trương Khánh Long nhận lời:

- Tại hạ tự tin sẽ không bao giờ để Lạc Nhữ An toại nguyện. Nhưng sao không để tại hạ một mình tự đi?

Họ Lã cười nhạt:

- Không phải ta không tin người trái lại để khiến họ Lạc tin và dễ dàng bị người dẫn dụ thì không thể thiếu phần ta, vì đó mới đúng với sắp đặt lúc đầu của chúng. Thôi đi nào.

Họ Lã lại nhắc Trương Khánh Long đặt nằm tên lưng.

Quan Ngọc rưng rưng ngấn lệ:

- Công tử hãy bảo trọng, và tiểu nữ chỉ hy vọng, công tử cát nhân thiên tướng nhất định sẽ có ngày cùng tiểu nữ hội ngộ sau này.

Họ Lã mắng:

- Chớ nói nhảm chỉ khiến nhục nhuệ khí của một Kinh Kha đã quyết đi, không bao giờ hẹn ngày quay lại.

Trương Khánh Long cười buồn:

- Quả là lời không sai. Vì tại hạ đi lần này tự biết khó mong vẹn toàn, chỉ phiền Quan Ngọc cô nương thay thế chăm sóc gia mẫu nếu tính danh của người đúng là Tô Sương Nguyệt. Vĩnh biệt. Vĩnh biệt tất cả.

Họ Lã thi triển khinh công đưa Trương Khánh Long lao đi.

oOo

Họ Lã đang di chuyển trong Tử Vong Cốc theo từng lời chỉ điểm của Trương Khánh Long, chợt khẽ thì thào bảo:

- Người đã đoán sai.

Trương Khánh Long hiểu ý cũng thì thào với miệng đang kề bên tai họ Lã:

- Không sai đâu, và tại hạ đoán chắc Lạc Nhữ An bằng công phu Hư Nhược Thân Ảo ắt do mục Cung Chủ Hòa Lạc Cung chỉ điểm vẫn đang lảng lạng bám theo dò xét chúng ta.

- Để làm gì? Ý ta muốn biết chủ ý thật của họ Lạc và vẫn mong người đoán đúng là chúng ta đã dẫn dụ được lão.

Trương Khánh Long hỏi ngược lại:

- Tôn giá có thực sự muốn chung số phận với tại hạ nghĩa là quyết hy sinh bản thân hầu giữ vẹn toàn cho đại cuộc võ lâm?

- Ta biết người sẽ không tin bằng cứ là cho đến tận lúc này người vẫn quyết không gọi ta là Lã tiểu thúc. Tuy nhiên hy sinh vì đại cuộc là điều ta luôn sẵn sàng.

Trương Khánh Long cười khẩy:

- Đừng nghĩ tại hạ có ý nghi ngờ tôn giá đang muốn chiếm sở học Mê Tông, trái lại tại hạ chỉ không hiểu vì sao tôn giá quyết hy sinh vì đại cuộc? Là đại cuộc gì vậy tôn giá?

- Ta luôn ngưỡng phục Trương đại ca thế nên sau này ta thất vọng khi biết kể cả Trương đại ca cũng vô khả đối phó chứ đừng nói là diệt trừ đại ác ma Độc Trảo. Do vậy ta cũng không bao giờ vọng tưởng sẽ đến lượt ta đủ bản lĩnh đối đầu những ác ma tương tự lão Độc Trảo. Vậy nếu có cơ hội như lúc này tại sao ta do dự và không chấp nhận hy sinh bản thân để giữ đại cuộc luôn an hoà? Dĩ nhiên đại cuộc đang nói ở đây là chính là sự an nguy của toàn thể võ lâm.

Trương Khánh Long hoài nghi:

- Tôn giá định sẽ hy sinh như thế nào?

- Hãy chờ khi họ Lạc thực sự bị người dẫn dụ và chuẩn bị tiến nhập Mê Tông Động, lúc đó tự ta sẽ trút truyền toàn bộ nội lực cho người, rất hy vọng người giữ lời và hoàn thành sứ vụ để cái chết tất yếu của ta không hề uổng phí. Thế nào? Ý ta muốn chờ một lời hứa từ bậc Bát Minh Phi Quân Tử là người?

Trương Khánh Long ngỡ ngàng:

- Tôn giá có chủ ý như thế thật sao? Nếu vậy mong Lã tiểu thúc lượng thứ nếu bấy lâu nay vẫn bị tiểu diệt nghi ngờ. Tuy nhiên hãy còn nhiều điều kể cả Lã tiểu thúc cũng chưa tỏ tường, liệu có thể nghe một lời khuyên từ tiểu diệt chăng?

Họ Lã động tâm:

- Sao vậy? Hay người chưa bao giờ có thật ý cùng họ Lạc chung số phận?

- Không phải trái lại dù diệt họ Lạc thì đại cuộc vẫn chưa hoặc không hề có các biến chuyển thuận lợi như Lã tiểu thúc nghĩ. Bởi sau Lạc Nhữ An còn một nhân vật bí ẩn họ Đồng. Và ngoài họ Đồng còn có cả một đại phái Thiếu Lâm đã mười mấy năm nay luôn mạnh nha những mầm mống ắt dẫn đến hậu quả càng khó thể lường so với các đại họa có thể thấy trước từ họ Lạc.

Họ Lã giật mình:

- Chớ nói nhảm, vì gần đây tuy khắp võ lâm ai ai cũng biết phái Thiếu Lâm cũng quan tâm sở học Mê Tông. Cho dù vậy, đây là một đại phái và nếu ngay hôm nay mọi sự liên quan đến sở học Mê Tông đều bị loại trừ, những quan tâm của phái Thiếu Lâm cũng kết thúc, thì chẳng nguyên do gì để phái Thiếu Lâm trở thành đại họa cho võ lâm như người nói.

- Trương nghĩa phụ chính là Liễu Vũ đại sư, Lã tiểu thúc tin chẳng?

Họ Lã phân vân:

- Đây là lời mọi người từng đồn đại, dù có là sự thật thì đã sao?

- Trương nghĩa phụ quả thật đã bị đồng môn phái Thiếu Lâm truy sát, Lã tiểu thúc nghĩ sao?

Họ Lã bối rối:

- Cũng có thể do Trương đại ca từng một lần lầm lỗi vì sợ bị nghiêm trị nên quyết phản lại. Có phái nào mà không truy đuổi hầu quyết đưa phản đồ về trừng phạt theo môn quy?

- Nhưng trước đó chính Giác Tuệ một trong Tam Thần Tăng oai chấn võ lâm đã ngầm ngầm truyền thụ thêm tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm cho Trương nghĩa phụ.

Họ Lã giật mình:

- Ý người quả quyết Trương đại ca không thể nào là một phản đồ phái Thiếu Lâm?

- Có thể Lã tiểu thúc không tin nhưng nếu tiểu diệt thổ lộ chính bản thân từng bị đích thân Liễu Phàm Phương Trượng dùng nhục hình tra tấn để dò hỏi những điều liên quan đến Trương nghĩa phụ thì Lã tiểu thúc nhận định thế nào về Liễu Phàm?

Họ Lã hoang mang:

- Chẳng phải như ta đã nói tất cả chỉ vì phái Thiếu Lâm cũng quan tâm sở học Mê Tông như bao nhân vật khác nên mới như thế?

Trương Khánh Long cười cười:

- Nhưng lại đến lượt tiểu diệt cũng được lão tăng Giác Tuệ thu nhận và truyền tuyệt kỹ, cũng trút toàn bộ chân nguyên nội lực cho tiểu diệt, điều này không khiến Lã tiểu thúc có những suy nghĩ nào đó dù là mơ hồ sao?

- Đây là nguyên do khiến người gần đây đột ngột có bản lĩnh thượng thừa? Vậy lão tăng Giác Tuệ muốn gì ở người? Phải chăng người muốn ám chỉ điều được lão tăng Giác Tuệ tín nhiệm và uỷ thác cho người nhiệm vụ trùng chấn uy phong thanh lý môn hộ? Cũng có nghĩa phái Thiếu Lâm ngày nào còn do Liễu Phàm chấp chưởng thì ngày đó mọi hiểm họa như người cảnh báo vẫn có thể xảy đến bất kỳ lúc nào cho toàn thể võ lâm? Thật sự có chuyện này sao?

Trương Khánh Long khẽ suy:

- Đừng quá kích động trái lại ý của tiểu diệt như thế này, một là Lã tiểu thúc đừng vội hy sinh chỉ quá uống phí, hai là Lã tiểu thúc phải thoát, không chỉ tự bảo toàn sinh mạng mà còn thay tiểu diệt ngấm ngấm cảnh báo võ lâm về đại họa Thiếu Lâm đang do Liễu Phàm thao túng. Và muốn như vậy, thứ nhất tiểu diệt chỉ cần một ít chân nguyên nội lực từ Lã tiểu thúc mà thôi. Thứ hai tiểu diệt sẽ đi tìm chỉ cho Lã tiểu thúc một ít yếu quyết Mê Tông, đủ để tạm ly khai Tử Vong Cốc này. Riêng về phần Lạc Nhữ An, tiểu diệt hứa sẽ bằng mọi giá bắt lão phải cùng tiểu diệt chịu chung số phận.

Chợt họ Lã kêu:

- Như đã đến Mê Tông Động rồi? Nhưng sao ở đây cũng có lưu tự như là phần kinh văn của Mê Tông Vạn Hóa Công thì phải? Vậy là không hề có bí kíp Mê Tông hay sao?

Cùng lúc này bất chợt ngoài họ Lã đang công Trương Khánh Long còn có thêm một đệ tam nhân đã đột ngột xuất hiện.

Vù...

Đó là Mông Diện Nhân và Trương Khánh Long đã nhận ra chính là Lạc Nhữ An cải trang. Mông Diện Nhân thản nhiên nhìn những tự dạng được khắc chạm thật rõ ở một vách đá, ngay lối xuất nhập dẫn vào Mê Tông Động:

- Cửu Cung chín phương vị của Mê Tông Vạn Hóa Công hóa ra được phân khai và lưu tự rải rác đây đó trong Mê Tông Động, và bây giờ ta mới hiểu rõ nhờ đâu lão thất phu họ Nhạc lại am hiểu toàn bộ kinh văn Mê Tông Vạn Hóa Công. Vậy là bí kíp Mê Tông vẫn chưa lọt vào tay lão. Mê Tông bí kíp vẫn lưu ở đây như chỉ chờ đợi ta chiếm hữu. Ha ha...

Họ Lã bật quát:

- Lạc Nhữ An người đừng vọng tưởng, sẽ chẳng bao giờ người được toại nguyện đâu.

Mông Diện Nhân quay phắt lại:

- Sao Lã Hiểu Nhân người đoán biết được ta là Lạc Nhữ An? Và sao người tỏ ra phần nộ? Nếu vậy, ha ha... chủ ý của ta lẽ ra vẫn muốn tiếp tục thu dụng người nhưng bằng vào thái độ này, hừ, nhất định lưu lại người chỉ là lưu hậu họa của ta sau này. Vậy thì Lã Hiểu Nhân người phải chết.

Quyết không để Mông Diện Nhân Lạc Nhữ An có cơ hội xuất thủ, Trương Khánh Long vội bật kêu:

- Nếu quyết giết Lã tiểu thúc thì họ Lạc người đừng mong đắc thủ bất kỳ vật gì và sau đó an toàn ly khai Mê Tông Động. Ta nói thật đấy.

Mông Diện Nhân cười khẩy:

- Hãy giải thích xem vì sao? Một khi ta cũng như người đều am hiểu như nhau về Mê Tông bộ pháp nên cùng đặt chân đến tận chốn này?

Trương Khánh Long nhân lúc đó khẽ dạn vào tai họ Lã:

- Tiểu bất nhẫn ắt loạn đại mưu, mong Lã tiểu thúc nhớ cho.

Và khi nghe Lạc Nhữ An hỏi, Trương Khánh Long thản nhiên hỏi ngược lại:

- Sao lão không nhớ lại và tự hỏi vì sao phụ thân lão phải chịu cảnh hôn mê bất động một thời gian dài, lẽ ra chẳng bao giờ tỉnh lại?

Lạc Nhữ An hậm hực vặc lại:

- Đừng hồ đồ nữa, vì lão Độc Trảo họ Nhạc nào phải phụ thân ta. Trái lại nếu người muốn biết thì chính ta đã tự tay kết liễu lão. Cũng nói thêm là nhờ người nên ta mới có cơ hội báo thù cho tiên mẫu.

Trương Khánh Long cười cười:

- Bất luận thế nào thì một lần nữa lão phải cần đến ta nếu như muốn sau đó an toàn ly khai Mê Tông Động.

Lạc Nhữ An hồ nghi:

- Tại sao?

Trương Khánh Long bảo:

- Nhưng sao người muốn giúp ta? Vì ta thừa nhận ắt do lão Nhạc chưa kịp lĩnh ngộ thấu đáo dù đã lần lượt tìm thấy toàn bộ chín yếu quyết của Mê Tông Vạn Hóa Công nên khi manh động tự thoát ra liền lâm cảnh ngộ bi thảm suýt mất mạng.

Trương Khánh Long đáp:

- Dù không muốn thì ta cũng phải giúp lão, bởi ta đã lâm cảnh ngộ thế nào lão là kẻ chủ xử ắt tự rõ hơn ai hết. Thế nên ta muốn trước lúc mệnh chung chí ít cũng được một lần dù là cùng lão để nhìn thấy cho biết thế nào là Mê Tông bí kíp. Không được sao?

Lạc Nhữ An phá lên cười:

- Cũng do người ngu xuẩn ngộ ta không đoán biết thế nào tiện tỳ Ngô Hiểu Mai cũng đưa người đến Tảo Diệp Trang để cứu mẫu thân người sao? Nhưng cũng thừa nhận người có thủ đoạn khá lợi hại. Nào là đã tự tách khai chỉ để ả Ngô Hiểu Mai âm thầm đi đến Tảo Diệp Trang sau người, nào là người dị dung thành một tiểu đạo tặc. Tuy thủ đoạn khá nhưng gặp ta, cứ như vỏ quýt dày có móng tay nhọn, phế bỏ được võ công của người, ta thực sự an tâm. Ha ha...

Nhưng đang bật cười Lạc Nhữ An chợt ngưng bật:

- Vậy thì để ta hạ sát họ Lã sau sẽ cho người một lần cuối toại nguyện.

Trương Khánh Long kêu:

- Không được vì nếu lão giết Lã tiểu thúc thì ai thay thế đưa ta cùng vào Mê Tông Động? Lão chẳng? Ta chỉ e lão không dám.

Lạc Nhữ An giận dữ:

- Người phải tự lê chân bước đi, liệu người dám không tuân theo sao?

Trương Khánh Long dừng dừng bảo:

- Sao lại không? Vì đừng quên ta là người đã sắp chết thế nào và ngược lại, lão cần ta nào phải ta cần lão.

Lạc Nhữ An bật rít:

- Nhưng nếu không giết họ Lã thì ta không thể yên tâm.

Trương Khánh Long gật đầu:

- Nếu vậy ta có một cách, chỉ e lão không dám chấp nhận. Đây là ta ngay tại đây sẵn sàng đọc và giảng giải cho lão nghe toàn bộ chín yếu quyết kinh văn Mê Tông Vạn Hóa Công. Và lão đừng ngại bị ta lừa hay tìm cách thay đổi hoặc thêm bớt kinh văn vì vẫn ngay tại đây lão vẫn dễ dàng phát hiện chân giả khi so sánh với các mẫu tự.

Họ Lạc động tâm:

- Vậy sao người nghĩ ta không dám chấp thuận?

Trương Khánh Long nhún vai:

- Vì ta ngại tư chất lão quá kém e chẳng đủ để kịp lãnh hội ngay trong nhất thời hầu sau đó tự mình tiến nhập Mê Tông Động.

Họ Lạc phần nộ:

- Người dám khinh thường ta? Há không biết sở học của ta hiện nay chỉ cần đủ hỏa hầu nội lực thì nghiễm nhiên trở thành võ lâm chí tôn ư?

Trương Khánh Long khinh khỉnh hỏi:

- Nếu là vậy lão thử nói xem đã lãnh hội Mê Tông bộ pháp như thế nào? Vì ta đoán rằng với tính khí của Huỳnh lão gia, lão vị tất đã được tiếp nhận đầy đủ. Bất quá chỉ một ít vỏ ngoài mà thôi, càng khiến khó thể lĩnh hội Cửu Cung chín bộ vị của Mê Tông Vạn Hóa Công.

Bị nói khích họ Lạc lập tức nói một thôi dài về yếu quyết Mê Tông bộ pháp. Ngờ đâu chờ lão nói xong, Trương Khánh Long lắc đầu và cười:

- Chết thật, lĩnh hội như lão quả nhiên là do Huỳnh lão gia chưa hề thật tâm truyền thụ. Vì phải như thế này, thế này...

Lại đến lượt Trương Khánh Long giảng giải về yếu quyết của Mê Tông bộ pháp, dĩ nhiên phải có sự hữu biệt so với lúc lão Lạc giải thích. Và Trương Khánh Long nói:

- Sở dĩ có hữu biệt không chỉ bởi Huỳnh lão gia chẳng tận tâm mà kỳ thực còn do tư chất của lão có phần kém. Nếu không, lão nên tin vào lời ta, lão chỉ cần từ một suy thành mười thì lo gì không lĩnh hội trọn vẹn tương tự ta. Nhân đây ta chợt nghĩ lại thay vì chỉ điểm Mê Tông Vạn Hóa Công ngay lúc này, ắt lão không đủ lĩnh hội thà ta cùng lão tự tiến vào Mê Tông Động vẫn hơn. Lão nghĩ sao?

Họ Lạc dự dự bất quyết:

- Nghĩa là cũng phải cho họ Lã cùng tiến vào?

Trương Khánh Long chép miệng:

- Nếu ý lão không muốn thì chỉ có mỗi cách này, là hoặc lão phải công ta hoặc phải san sẻ cho ta một ít chân nguyên nội lực, ắt lão cũng không muốn? Vậy phiền lão hãy uy hiếp buộc Lã tiểu thúc phải truyền cho ta một ít chân nguyên chỉ ít thôi, được không? Hay lão vẫn ngại?

Họ Lạc bật cười:

- Đừng dùng thủ đoạn với ta vì ta sẽ có cách khiến họ Lã dù muốn trút truyền toàn bộ chân lực cho người cũng không được. Vậy phiền Lã Hiểu Nhân tiến hành cho, hay người muốn được ta kết liễu? Sao cũng được, ta để tùy người quyết định. Ha ha...

Lã Hiểu Nhân bật rít:

- Ta dù chết quyết trở thành ma mãi mãi theo ám Lạc Nhữ An bất nhân bất nghĩa người.

Tuy vậy để họ Lạc khỏi nghi ngờ Lã Hiểu Nhân đành từ từ đặt Trương Khánh Long xuống và vội vàng truyền qua quýt một ít chân nguyên cho xong chuyện.

Kế đó do nhận được cái láy mắt ra hiệu của Trương Khánh Long, Lã Hiểu Nhân liền gật đầu và bất ngờ quát:

- Họ Lạc người đừng mong hạ sát ta. Xem này!

Lã Hiểu Nhân xô Trương Khánh Long về phía họ Lạc và nhanh chân tháo chạy.

Vù...

Nhưng Mông Diện Nhân Lạc Nhữ An vẫn nhanh hơn, vội chớp và đẩy Trương Khánh Long qua một bên đoạn băng mình đuổi theo Lã Hiểu Nhân:

- Đố người chạy thoát, đờ.

Ào...

Thấy vậy để cứu nguy cho Lã tiểu thúc tự Trương Khánh Long liền chạy vào Mê Tông Động, vừa chạy vừa kêu:

- Tạm biệt lão Lạc nha!

Lạc Nhữ An thoát nghe liền giật mình đoạn thần tốc quay lại với Trương Khánh Long với tiếng gầm thịnh nộ:

- Người muốn chết ư?

Trương Khánh Long đã bị lão chớp giữ dù vậy vẫn cười:

- Thật đắc tội. Vì ta tuy biết Lã tiểu thúc khó tự thoát Tử Vong Cốc nhưng cũng không đang tâm mục kích lão sát hại chính nghĩa đệ của lão, đây là ta chỉ muốn tốt cho lão thôi. Hì hì...

Lão vẫn chớp Trương Khánh Long và hậm hực gắt:

- Bất luận thế nào, ta biết họ Lã cũng bỏ thầy ở Tử Vong Cốc, phần người rồi cũng sẽ như vậy nếu còn lần nào nữa dám giở trò với ta. Đi.

Trương Khánh Long bĩu môi:

- Đương nhiên ta sẽ đi, ta tuy biết thế nào cũng chết nhưng há lẽ bỏ mất cơ hội nhìn thấy Mê Tông bí kíp? Lão chớ dọa ta, nếu không, biết đâu ta chợt đổi ý, e lại đến lượt lão nài nỉ ta thì có. Hừ...

Lão ghen lời vì không thể nào bác bỏ lập luận này của Trương Khánh Long. Thế là cả hai dù không thuận nhưng vẫn cùng nhau tiến dần về Mê Tông Động.

Thoạt nhìn thì Mê Tông Động tuyệt nhiên không có gì khác lạ so với bao Thạch động khác ở bất kỳ đâu, bởi cũng có các vách đá hai bên với phần trần động đều là đá. Chẳng những vậy do ở sâu trong hậu động ắt có chỗ lộ thiên nên ánh sáng từ đó nhập nhোang đưa từng luồng sáng nhợt nhạt phản chiếu vào khiến Mê Tông Động có phía hậu vừa sâu vừa có nhiều chỗ rẽ ngoặt tuy chẳng biết sẽ dẫn đến tận những đâu nhưng đấy là dấu hiệu cho thấy phải là dãy Thạch động liên hoàn.

Dù vậy Mông Diện Nhân Lạc Nhữ An vẫn chẳng dám tháo thứ hoặc tùy tiện đi trước Trương Khánh Long hoặc thúc giục Trương Khánh Long phải nhanh chân.

Họ Lạc có tính khí cẩn trọng, Trương Khánh Long biết như thế nên mĩa mai:

- Nghĩa phụ ta luôn tán dương bảo lão là hạng người tri túc, chỉ khi nào biết đủ nghĩa là vừa tầm với năng lực bản thân, lão mới thực sự hành động. Ngược lại phạm việc gì chưa nắm chắc phần thắng, lão chẳng bao giờ tùy tiện manh động, luôn luôn như thế ư?

Họ Lạc gạt ngang:

- Không phải lúc để người nói chuyện phiếm, vả lại luận về bối phận, vì người không ngang hàng nên không đủ tư cách đề cập đến tính cách của ta. Tốt hơn hết người cứ nên tiếp tục đi, và nhớ là đừng xuẩn động hay giở trò. Vì chỉ cần một lượt cất ta của ta Trương Khánh Long người nhất định mất mạng. Nhưng cũng không được đi nhanh bởi đó là hành động chứng tỏ người chỉ đi loạn ẩu, chủ ý gây bất lợi cho ta, ắt kết cuộc của người cũng tương tự.

Trương Khánh Long vẫn chăm chăm tiến sâu dần vào Mê Tông Động:

- Lão bảo như thế nào ta mới được kể là ngang hàng và cùng bối phận với lão?

Lạc Nhữ An hắng giọng:

- Ta cảnh báo người đừng tìm cách gợi chuyện ta cũng là chủ ý có thể khiến ta phân thần. Nhược bằng vẫn bất tuân, rất có thể ta thà bỏ tất cả cứ hạ thủ người và dù lui lúc này đối với ta quả chưa có gì là muộn.

Trương Khánh Long tiếp tục đi:

- Lão đừng nói cứng vì ta thừa biết tâm nguyện duy nhất của lão lúc này là Mê Tông bí kíp. Không phải thế sao, khi lão vừa cùng ta đi ngang một chỗ nữa cũng có lưu tự chính là một kinh văn yếu quyết khác của tất cả chín yếu quyết bộ vị để luyện Mê Tông Vạn Hóa Công và lão không hề dừng lại để nhìn dù chỉ một lần?

Lão không lên tiếng đủ thấy lão quyết không để Trương Khánh Long toại nguyện.

Dù vậy Trương Khánh Long vẫn tiếp tục:

- Vì tự lão đã nói về bối phận, vậy cho hỏi, mẫu thân lão có phải Đoạn Mạch Yên Chi Huỳnh Tiểu Phụng cũng là một trong nhiều nữ nhân vì bị cưỡng bức nên sinh hạ lão?

Lão Lạc xúc nộ:

- Người thật quá đáng, dám dùng cả lai lịch của ta để miệt thị đùa cợt ư? Đừng ngờ ta vì cần nên không dám giết người.

Trương Khánh Long hừ nhạt:

- Đừng dọa đối với ta thủy chung vẫn là một kẻ sắp chết. Trái lại sở dĩ ta đề cập đến chuyện đó vì bất luận phụ thân lão có là hạng hạ lưu đê tiện nào thì bối phận không thể cao hơn so với phụ thân ta, chính là nhân vật lão từng gọi là Huỳnh lão gia, chủ ý chỉ lợi dụng.

Họ lạc giật mình:

- Người nói thật chứ? Lấy gì để minh chứng? Nhưng ta quả quyết đây chỉ là do người tự suy đoán, bằng chứng là giữa người và lão Độc Trảo họ Nhạc ngay lần đầu tái ngộ đã diễn khai ngay tử chiến, khiến cả hai đến nỗi suýt kết liễu nhau. Đâu thể bảo điều người vừa nói là sự thật.

Trương Khánh Long cười cười:

- Vậy lão hãy tự giải thích xem vì sao ta lần đó vẫn chưa tán mạng dù bị một chiêu Độc Trảo kích ngay vào tâm mạch?

Họ Lạc dăm chiêu:

- Là lão Nhạc chủ tâm nhẹ tay với người? Nghĩa là nhờ có sự miễn cảm quan hệ tình phụ tử, lão Nhạc thoát nhìn thấy người là nhận ra mối liên quan giữa cả hai?

Trương Khánh Long phì cười:

- Lão đừng mai mỉa với chủ ý nói rằng vì Huỳnh lão gia từ rất lâu thủy chung luôn ở bên lão nên dù muốn Huỳnh lão gia cũng không có cơ hội nhìn nhận được nhau. Kế của lão kém lắm, rất dễ bị ta nhận ra. Dù vậy đã là thời điểm này, ta đâu ngại không cho lão biết sự thật. Đây là tự ta đã nhận ra phụ thân, ắt lão muốn biết vì sao? Dễ thôi,

cũng nhờ ta phát hiện cấm chế lưu ở Ngô Hiểu Mai là từ công phu nào. Do công phu đó ta cũng biết, thế nên ta không những biết phụ thân mà còn thừa hiểu nếu muốn nhất thời toàn mạng thì cần phải làm gì. Thế là ta chỉ việc ngấm ngấm tìm cách tự che chắn và bảo hộ sẵn phần tâm mạch, là phương vị duy nhất hầu muốn kết liễu ta thì phải kích ngay vào đó. Nhờ vậy ta thoát để sau đó, lúc ta lên quay trở lại đã có cơ hội mục kích cảnh lão bộc lộ tâm địa độc ác của lão là thế nào đối với phụ thân ta. Há chẳng phải đã rất lâu lão từng ngờ ngợ, và rồi chỉ đành bán tín bán nghi, cho rằng thế nào ta cũng am hiểu công phu Độc Trảo? Điều đó là sự thực. Bởi cũng chính ta là hung thủ sát hại nhiều bang đồ Phi Kiếm Bang, lúc chúng cùng ta quần thảo ở Hán Giang. Tóm lại, ý ta đang muốn nói là giữa ta và lão hoàn toàn đủ tư cách để kể là ngang hàng đối thoại với nhau. Rõ chứ?

Lão rõ theo cách của lão thế nên không hề lưu tâm dù nghe Trương Khánh Long gần giọng hỏi trích thượng.

- Thảo nào chính vì thế duy chỉ có ngươi là may mắn có thể khiến lão quỷ hồi tỉnh. Nhưng ý ngươi là gì khi bảo đã vào thời điểm này? Là thời điểm gì? Hử?

Trương Khánh Long vẫn phì cười và vẫn tiếp tục bước đi:

- Lão không hiểu ư? Là thời điểm lão sẽ phải chết chớ gì nữa? Vả lại, lão không thấy lạ sao, khi ta và lão dù đi này giờ vẫn chẳng gặp bất kỳ trắc trở gì? Vậy thì vì lẽ gì hai mươi năm trước phụ thân ta từ đây thoát ra đã bị kích động đến phải bất động hôn mê suốt thời gian quá lâu? Thế nên ta khuyên lão một là hãy ngay lập tức kết liễu ta và hai là nên nhanh chân lùi trở lại càng mau càng tốt. Nếu không hà hà...

Lão bị dao động:

- Hừ, muốn dọa ta ư? Hầu ngươi sau khi chết rồi thì một mình ta vô khả tiếp tục tiến nhập để thủ đắc những gì ta cần thủ đắc ư? Kế này của ngươi kém lắm. Thế nên ta khuyên ngươi, một là hãy tiếp tục bước đi và hai là đừng mong tìm cách gỡ trò.

Trương Khánh Long không nói gì nữa, đành khoa chân tiếp tục như ý lão Lạc muốn và vừa thúc giục. Nhưng chỉ một lúc, Trương Khánh Long lại tự ý lên tiếng:

- Lão nghĩ sao? Phía trước có ba lối rẽ, ở mỗi lối đều có tự dạng lưu lại kinh văn yếu quyết Mê Tông. Lão muốn ta rẽ lối nào?

Lão ngập ngừng:

- Ý ngươi thế nào?

Trương Khánh Long đáp:

- Chiếu theo phương vị Cửu Cung... mà này, lão liệu đã am hiểu chưa, thế nào là Cửu Cung? Phần ta tuy chẳng được ai chỉ điểm nhưng nhờ yếu quyết Mê Tông nên lúc ở Tảo Diệp Trang, ta có tự theo đó lập ra Hộ Trang trận, cũng kể là am hiểu khá nhiều về Cửu Cung.

Nói xong vì không nghe Lạc Nhữ An hoặc đáp hoặc có phản ứng nên Trương Khánh Long nói tiếp:

- Chiếu theo Cửu Cung thì chỉ có một trong ba lối rẽ phía trước là có thể đi với mức độ thuận lợi là cao nhất, ý ta muốn đi bên tả. Lão chẳng phản bác chứ?

Họ Lạc cười gằn:

- Đừng ngỡ ta không am hiểu Cửu Cung, và cả ba lối rẽ phía trước vì đều thuận lợi như nhau nên bất luận người chọn phía nào cũng được. Duy chỉ có điều đừng lần nào nữa giở trò tương tự. Bởi ta tuy thừa nhận nài nhưng cũng có giới hạn, người hiểu chứ?

Trương Khánh Long tỏ ý phật lòng, chột hằm hằm đi xộc vào lối rẽ bên tả như đã nói:

- Nếu không tin, cứ cho cả ba đều thuận lợi như nhau thì lão đừng theo ta nữa. Hãy thử tự phân khai ắt lão sẽ minh bạch ngay hư thực và biết thế nào là lợi hại, hừ.

Lão chột dạ, vội giữ Trương Khánh Long lại và bảo:

- Người đừng mong tìm cơ hội dù chỉ để tạm lánh xa ta. Và để người tin ta cũng có đủ kiến văn về Cửu Cung, mau nào, hãy cùng ta đi theo lối này.

Trương Khánh Long ngạc nhiên:

- Lão chọn lối bên hữu? Sao vậy? Há không biết trong Cửu Cung lối đã chọn chính là cửa tử sao?

Lão cười gằn:

- Ta đã phát hiện mọi bố trí ở đây chính là phần Cửu Cung. Cũng vì thế lão quý họ Nhạc vì không am hiểu nên bị thác loạn chân khí dẫn đến nghịch hành là nguyên do khiến sau đó lão hoàn toàn mê lịm. Tử tất sinh, người không hiểu sao? Đi nào.

Trương Khánh Long đành đi dáng vẻ thật miễn cưỡng, nhưng chỉ một lúc sau, Trương Khánh Long lại lên tiếng, lần này khen lão:

- Quả nhiên đúng như nhận định của lão đây là phần Cửu Cung. Duy có điều ta lấy làm lạ vì không hiểu tại sao ở đây phải lập một trận phản Cửu Cung? Để làm gì?

Lão được dịp khoe kiến thức:

- Người không hiểu thật ư? Vậy thì nghe đây, ắt người lập trận không muốn kẻ nào đó một khi đã vào lại có thể ung dung thoát ra.

Trương Khánh Long cau mày:

- Vậy đây là cái bẫy?

Lão thừa nhận:

- Không sai, tuy nhiên chỉ là bẫy sành cho kẻ cần đối phó. Không phải ta và người vì am hiểu Cửu Cung nên chẳng ngại cảnh tuy hữu nhập nhưng bất xuất.

Trương Khánh Long vẫn cau mày:

- Nếu là bẫy thì phải chăng chủ nhân chỉ muốn vây hãm và sinh cầm kẻ cần đối phó ở đây mãi mãi không thoát ra?

Lão lại thừa nhận:

- Đúng vậy, hóa ra người mới là kẻ không hiểu gì. Ha ha...

Trương Khánh Long vội kêu:

- Lão định kết liễu tại hạ tại đây? Lầm rồi, vì không phải ta không am hiểu trái lại vì am hiểu nên ta dần minh bạch ắt chẳng ai đại lưu bất kỳ vật gì ở đây một khi đã lập trận hầu mong sinh cầm ai đó. Lão chẳng nghĩ thế ư?

Lão giật mình vội khựng lại:

- Ý muốn nói... a, phải rồi. Vì theo đó mà suy nhất định ở đây không hề có Mê Tông bí kíp, hay nói cách khác, Tuyệt Quái Thư Sinh sở dĩ lưu tự ghi lại kinh văn khẩu quyết Mê Tông chỉ là để dẫn dụ kẻ cần đối phó thế nào cũng vì si mê võ học nên tự đặt chân vào bẫy? Người ám chỉ như thế chứ gì?

Trương Khánh Long nãy giờ vẫn tiếp tục đi, vì thế đang có khoảng cách dần xa do lão Lạc đã tự ý dừng khựng lại:

- Không phải ám chỉ mà đó là sự thật. Thêm nữa, kẻ sa bẫy dù luyện được Mê Tông Vạn Hóa Công dựa theo kinh văn khẩu quyết có lưu lại chỉ càng dễ dàng thác loạn thần trí, là chỉ tình trạng từng xảy ra cho phụ thân ta. Tóm lại, hà hà... phen này thật làm lão tuyệt vọng, không những không tìm thấy để thủ đắc Mê Tông bí kíp mà còn phải mãi mãi lưu mạng lại đây. Hà hà...

Và Trương Khánh Long đột ngột quay lại với một vật tròn màu đen đang cầm sẵn trên tay:

- Độc Vụ Hắc Cầu của Miêu Cương lão quái?

Trương Khánh Long nhẹ gật đầu:

- Cũng là di vật do Thạch Lệ Hoa, tiểu thí chủ của ta lưu lại, thế nên hôm nay không những ta có cơ hội báo thù cho phụ thân ta mà còn thay tiểu thí chủ, thay Lục Viên, thay Thiên Phong Tẩu Cái Bang cùng nhiều nhân mạng nữa đòi lại công bằng ở lão. Hãy nói lời vĩnh biệt đi, Lạc Nhữ An.

Lão lúi dúi:

- Muốn kết liễu ta ư? Không dễ đâu, vì bản thân người làm gì còn đủ lực ném Độc Vụ Hắc Cầu đến chỗ ta? Đừng mơ mộng hão huyền.

Trương Khánh Long nhún vai:

- Há nói xem lão phải mất bao lâu để tự thoát ra sư khi am hiểu Mê Tông Vạn Hóa Công và tìm cách phá giải trận phản Cửu Cung? Và tương tự, liệu nhanh như thế nào để Độc Vụ từ quả Hắc Cầu này ngay khi bị chấn chạm phát nổ sẽ lan tỏa khắp Mê Tông Động? Tóm lại ta thấy lão đã tuyệt đường, có chăng chỉ còn mỗi một cơ may là phải thật nhanh kết liễu ta, đừng để ta có cơ hội ném mạnh Độc Vụ Hắc Cầu xuống bất kỳ chỗ nào.

Lão đã bật lao đến cực nhanh:

- Người nói quả thật đúng ý ta. Chết này.

Vù...

Ào...

Trương Khánh Long cũng bật người nhưng không phải để chạy mà là lao ngược về phía lão Lạc:

- Ta đã quyết cùng chết với lão, hãy xem Độc Trảo của ta.

Bùng...

Trương Khánh Long bị chấn bay hoàn toàn mê lịm, không hề biết cũng lúc đó quả Độc Vụ Hắc Cầu cũng chấn nổ, phát tỏa một vầng hắc vị một mù, hoàn toàn vây phủ lão Lạc Nhữ An.

Kể cả lúc lão kêu gào, Trương Khánh Long vì đã hoàn toàn vô tri vô giác nên cũng chẳng nghe...

- o O o -